

Gulyabani ile Cadı Kadın

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Gulyabani'yi de Cadı Kadın'ı da önceleri hayli duymuş, onlar için anlatılanları dinlemiş, yazılanları okumuş, ancak hiçbirini görmemiştim... Odamda ateşler içinde yorgan-döşek yatarken, gecenin bir saatinde ikisini; Gulyabani'yi de Cadı Kadın'ı da gördüm... Bayağı, düpedüz gördüm!..

Yüksek ateşler içinde kavrula kavrula, alımda karımın elma sirkesine bandırıp kondurduğu ıslak tülbent, dudaklarım çatlak çatlak ve kupkuru, her bir yanım ter içinde, bitkin argın yatarken, gece lambasının ölgün ışıkları altında Gulyabani'yi de Cadı Kadın'ı da gördüm... İkisi de yıllar yılı bana dedelerimin, büyükannelerimin, yaşlı komşu teyzelerin, annemin anlattıkları gibiydi... İkisinin de yüzü maviye çalar koyu yeşil renkliydi... Ağızlarından, burunlarından, kulaklarından, iri patlak gözlerinden sanki alevler, dumanlar fişkirip fişkirip duruyordu... Kolları, vücutları, bacakları kocaman, yaşlı sazan balıkları gibi pullarla kaplıydı... El ve ayak tırnakları uzun uzun ve kir pas içindeydi... Kazma dişleri Nil timsahlarınınkini andırıyordu... Tam göremedim ama sanki ikisinin de kuyrukları varmış gibi geldi bana... Karı kocaymış gibi, kol kola girdiler içeri... Tuhaf, insanı ürperten, tüylerini diken diken eden kahkahalar atarak tam karşımdaki kanepeye oturup ikisi de bacak bacak üzerine attılar... İşte o zaman ayaklarını daha belirgin gördüm... Ayakları çok kalın, birer kartal pençesinden farksızdı...

Benim varlığıma hiç aldırmadan, ben orda hiç yokmuşçasına, yüksek sesle konuşup duruyorlardı...

Gulyabani, Cadı Kadın'dan çok daha iri kıyımdı... Yıllar önce onun asıl adınının Gulyabani değil "hayalet, hortlak çöl adamı" anlamına "gul-i beyabâni" olduğunu birileri söylemişti bana... Bu korkunç yaratığın en hoşlandığı şey karanlık, kimsesiz, ıssız yerlerde insanların ansızın karşısına çıkıp onların korkudan ödlerini patlatmaktı... Gulyabani'nin sözlüğünde iyilik diye bir şey yoktu; işi gücü kötülüktü onun...

Gulyabani, Cadı Kadın'ın yarısı mosmor, yarısı kül renkli tarak görmemiş saçlarını, buruş buruş, iri sivilcelerle dolu yüzünü eliyle okşayarak beni gösterdi:

— İşte sana hazır bir yemek!

Cadı Kadın tiksinti uyandıran bir kahkaha attı:

— Öyle de, pek sağlıklı değil!.. Hiç olmazsa ateşi biraz düşseydi ...

— Niye?

— Kan, zaten sıcak ... Aşırı sıcakımı ise hiç mi hiç sevmem!

Yattığım yerde tüylerim diken diken oldu ...

Cadı kadınların büyü yaptıklarını, insan kanı içtiklerini biliyordum!.. Biliyordum; bu Cadı Kadın da tüm ötekiler gibi bir zamanlar insandı!.. Ama öldüğü vakit üzerinden bir kara kedi atladı ve o da hortlayarak bu görünümüne girdi ve cadı olup öteki cadıların arasına katıldı... Mezarlıklarda uygun gördüğü bir mezarı kendine mesken edinip orda yaşamaya başladı!.. Gün ışığında ortalıklarda görünmüyor, sadece geceleri mezardan çıkıp dolaşıyordu... Uzak yerlere kocaman bir küpün üzerine binip uçarak gidiyor, çoğu zaman elinde bir süpürge ile dolaşıyordu... Dilediği eve giriyor, akla hayale gelmedik kötülükler, tuhaf tuhaf işler yapıyordu... Örneğin un, bal, şeker, tuz gibi yiyecekleri birbirlerine karıştırıyor; yatak, yorgan, yastık, çarşaf ve benzerlerini lime lime, delik deşik ediyor; uyuyan insanların üzerlerine mezarlıktan getirdiği ölü topraklarını serpiştiriyor, lohusaların sütünü kaçırtıyor, çocukları kekeme bırakıyor, yeni doğmuş bebeklerin nefes almalarını önüyor; evcil hayvanların kollarını, bacaklarını, kanatlarını örseleyip sakatlıyor, evin odalarındaki eşyanın yerlerini değiştiriyor, duvara asılı aynaları çatlatıyor, yanan kandilleri söndürüyor, yanmayanları yakıyor, gıcırdamayan kapıların gıcırdamasını sağlıyordu... Kimilerini kandırıp evinden çıkartarak ıssız yerlere götürüyor ve orda ona olmadık eziyetler çektiriyordu...

Tüm bunları aklımdan geçirdikçe susuzluğum çoğaldı, ateşim daha da yükseldi... İçimde vücudumu olduğu gibi bir buz gölüne sokmak; ağzımı gürül gürül akan bir çeşmenin musluğuna dayayıp kana kana, dakikalarca su içmek isteği beni yanıp tutuşturuyordu... Gelgelelim, yattığım yerden kımıldayamıyor, gözlerini benden ayırmayan Gulyabani ile Cadı Kadın'a öyle çaresiz çaresiz, umarsız umarsız bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum...

Aklıma nerden geldiyse geldi; odamın kapısı ansızın açılın, Gulyabani ile Cadı Kadın'ı odadan atıp beni kurtarmak için içeriye bir Cadı girsin diye, umutsuzca da olsa bildiğim tüm duaları okudum, daha doğrusu okumaya çalıştım...

Düşümden neler geçmiyor, neler gelmiyordu aklıma ...

Üç Gulhuvallahû, bir Elham!..

Elemtere fiş, kem gözlere şiş!..

Dağlara, taşlara, uçan kuşlara!..

Tu, tu, tu!..

Neler kuruyordum düşümde neler?..

Bir saman kâğıt parçası üzerine üflenmiş sabit kalemle “Cadı Kadın’ın bahtı solsun, kendisi de nazarı da yok olsun!” diye yazıyor, kâğıdı külah şekline getirerek bir mum ışığında yakıp küllerini tam karşımda Gulyabani ile Cadı Kadın’ın oturdukları kanepeye doğru üflüyordum... Üzerine kâğıdın külleri gelen Cadı Kadın da Gulyabani de çığlık çığlığa yerlerinden kalkıp ansızın yok olarak gözden kayboluyorlardı ...

Ama, bununla da yetinmiyordum ...

İşi kökten çözümlmek için bu korkunç ikiliden sonsuza dek kurtulmak amacıyla Cadı Kadın ile Gulyabani’nin mezarlıkta içine girip saklandıkları mezarı saptıyor; bir cumartesi günü sabahı, ama mutlaka bir cumartesi sabahı, gün ışımadan o mezarın üzerine ağır taşlar koyarak Cadı Kadın’ın da Gulyabani’nin de orda sürekli hapis kalmalarını sağlamaya çalışıyordum... Hatta, daha da etkili olsun diye onlara adamakıllı zarar versin, onları kımıldayamaz duruma getirsin diye mezarın içine içine uçları sivriltilmiş yedi kazık çakıyor; mezarın üzerine bir kazan fokur fokur kaynamış zeytinyağı boca ediyordum!..

Bu da yetmiyordu ...

Ben de ne yapıyordum ?..

İki avucumu gökyüzüne doğru kaldırıp şöyle sesleniyordum:

— Yediden yetmişe herkesi, kundaktaki bebeleri, çocukları, kadınları, erkekleri, aksakallıları, beli bükükleri, ahırdaki çayırdaki koyunları, kuzuları, inekleri, atları, kedileri, köpekleri, kuşları, böcekleri, sinekleri, uçanı, yürüyen, yüzen, cümle âlemi Cadı Kadın’dan, Gulyabani’den, Cadaloz’dan, Al Karısı’ndan, Koncolos’tan, Karakoncolos’tan uzak tut ey Tanrım !..

Ben bunları söylerken Cadı Kadın’la Gulyabani, kazma dişlerini göstere göstere korkunç kahkahalar atıyor, kâh oturup kâh ayağa kalkarak bana sesleniyorlardı... Şöyle sesleniyorlardı:

— Terin sel olup akacak, ateşin seni yakacak, işitmeyeceksin, konuşmayacaksın, gülmeyecek, ağlamayacak, dokunmayacak, yürüyemeyeceksin!..

Sesin, soluğun, dermanın kesilecek!..

— Bir yandan da yanlarındaki koca torbalardan çıkardıkları yarasa kanadı, baykuş gözü, güvercin tüyü, tek gözü kör doğmuş kuzu dışkısı, leylek gagası, zehirli mantar şapkası, çamurlu, zifli su damlası, mezar toprağı gibi şeyleri üzerime üzerime atıyorlardı!..

— Tüm gücümü toplamaya çalıştım... Başımı yasladığım yastığı sırtıma alıp yatakta şöyle bir doğrularak karşımdakilere olanca gücümle bağırarak seslendim:

— Ateş beni yakmayacak, terim sel olup akmayacak, işitecek, konuşacak, gülecek, ağlayacak, dokunacak, yürüyeceğim!.. Sesim, soluğum, dermanım kesilmeyecek! Evliyaların, yatırların, dedelerin, ermişlerin yüzü suyu hürmetine; yaktığım kâğıdın külleri ikinizi de defedecek, ikiniz de kaçıp gideceksiniz!..

Bunları söyledim... Söyledim ama, sanırım olan gücümü de yitirdim... Yitirdim ki, sırtımı dayadığım yastığı güç bela da olsa alıp yine başımın altına koyup kımıldanmadan uzanıp kaldım yatağımda...

Cadı Kadın'la Gulyabani'nin o korkunç, o çirkin kahkahaları yine doldurdu odayı...

Onların sürekli kahkaha atıp durmaları beni çileden çıkartmış, inanılmaz ölçüde öfkelenmişti... Çatlamış dudaklarımı ısırdım, son bir çabayla hemen yanı başımdaki masada sirke dolu tabakta duran tülbendi alıp alınma koydum... Ocakta bir demiri kızdırıp akkor hâle getirdikten sonra suya batırılınca "Coşşş!" diye bir ses duyulur ya... İşte öyle olmuş gibi geldi bana... Elma sirkesine batırılmış tülbent, ateş gibi yanıp duran alınma öyle iyi geldi ki, öyle ferahladım, öyle rahatladım ki, anlatamam... İçime bir cesaret, bir güven, bir inanç, bir güç geldi, gözlerimi az ötemdeki Gulyabani'yle Cadı Kadın'a çevirip:

— Göreceksiniz, dedim, ikinizi de geldiğiniz yerlere göndereceği... Cadı Kadın!.. Seni mezarlığına!.. Gulyabani!.. Seni de o uçsuz, bucaksız, susuz, otsuz, ağaçsız çöle!..

Şaşırdım kaldım...

Şaşırdım kaldım... Nedense ikisi de söylediklerim karşısında sessiz kalıp bana yanıt vermedi... O korkunç, o ürkütücü gözleriyle bana bakmakla yetindi ikisi de...

Niye böyle davrandıklarını anlayamadım doğrusu...

Aradan fazla zaman geçmedi, odanın kapısı yavaş yavaş gıcırtyla açıldı, içeri karımla kızım ve doktor girdiler...

Karım, yatağıma yanaşınca:

— Sayıklayıp duruyordun, dedi...

Dönüp, acaba ne yapıyorlar diye Gulyabani'yle Cadı Kadın'a baktım... Yoktular... İkisinin de az önce oturdukları kanepenin ardına gizlendiklerini anladım... Bunu adım gibi biliyordum... Onları sadece ben fark ediyordum...

Doktor, çantasından bir şeyler çıkartırken karım alnımdaki sirkeli tülbendi alıp sirkeye soktuktan sonra yine alnıma koydu... Kızım, doktora:

— Aman, dedi, çok iyi, babamın ateşi hayli düşmüş sanırım!

Doktor, elindeki termometreyi sallayarak ağzıma yerleştirirken:

— Evet, dedi, bana da öyle geliyor... Az sonra daha iyi anlarız...

Belli etmeden gözlerimi kanepeden yana çevirdim... Evet, işte ikisi de ordaydılar, kanepenin ardına sinmişlerdi, sadece kafaları görünüyordu...

Karımın, kızımın, doktorun odaya gelişleri anlaşılan Gulyabani'yi de Cadı Kadın'ı da hayli tedirgin etmişti...

Doktor, termometreyi alıp baktıktan sonra:

— Evet, dedi, iki derece düşmüş!

Karım, yastığı, yorganımı değiştirdi, kızım ona yardım etti, gidip pencereleri açarak üç beş dakika odayı havalandırdı. Doktor yeni bir reçete yazdı...

Cadı Kadın da Gulyabani de gözlerini benden hiç ayırmıyorlardı... Onları görmüyordum ama buna emindim...

Artık nefes alırken göğsümden hır hır diye sesler gelmediğini fark ettim... Ateşimin düşüşü ise beni hayli rahatlatmıştı...

Ama, terlemem sürüyordu...

Karım, kızım, doktor odamdan ayrılınca uyumak için gözlerimi yumdum, ama olmadı... Nasıl uyuyabilirdim ki, Cadı Kadın'la Gulyabani hâlâ odamdaydılar... İşte, yine kanepede yan yana, el ele oturmuş dik dik beni süzüp aralarında konuşuyorlardı... İştitiyordum onları... Nitekim Gulyabani:

— Çok inatçı, dedi, bir türlü istenilen kıvama gelmiyor!

Cadı Kadın onayladı:

— Haklısın!.. Keçi gibi; ne keçisi, katır gibi inatçı!.. Başkası olsa ona her istediğimizi rahat rahat yapmıştık!..

Gulyabani onun sözünü tamamladı:

— Yapmıştık!..

Böyle dedikten sonra ayağa kalkan Gulyabani bir iki adım atıp bana yaklaştıktan sonra Cadı Kadın'a dönüp:

— Neyse, dedi, yine de belli olmaz ... Çıkmadık candan umut kesilmez!... Belki ateşi yine artar, sular seller gibi terler ve her yanından ateşler, sular fişkirir!

Al işte!..

Gulyabani'nin bu son dedikleri beni öfkeden deliye çevirdi... Gözlerim kararır gibi oldu... Aynı anda kapı ağır ağır gıcırdayarak yine açılmaz mı?..

Açılınca da Gulyabani hemen gidip kanepeye, Cadı Kadın'ın yanına oturdu ve ona:

— Gizlenmeye gerek yok, dedi, gelenin bize zararı dokunmaz, ama, hiç kimildamamamız, ses de çıkartmamamız şart!..

Kapıdan içeri gire gire karşı komşumuz 70-80 yaşlarındaki Cadıcu Muhsine Teyze, beraberinde bohçası ve havanelisi ile girdi... Tek başına... Kapıyı usulca örttü... Ayaklarının ucuna basa basa, sessizce benden yana ilerledi, bohçasını ve havanelini yatağımın yanı başındaki masaya koydu... Alnımdaki sirkeli tülbendi değiştirdikten sonra bana dönerek usulca konuştu :

— Sen uyumana bak... Kimseye hiçbir şey deme; yedi evliyanın duasıyla, yetmiş yedi yatırın gayretiyle alimallah seni iyi edip ayağa kaldıracam...

Herkesin ona söylediği adıyla Cadıcu Muhsine Teyze sonra kulağıma eğilip şöyle dedi:

— Benim adım Cadıcu hiç merak etme... Az sonra şu kanepede oturan Cadı Kadın'ı da, Gulyabani'yi de atacağım bu odadan!.. Benim adım "Cadıcu Muhsine!"...

Bizim burada bu yaşlı kadının herkes cadıları kovup kaçırdığına, hatta yok ettiğine, yaptığı ilaçlarla birçok hastayı iyileştirdiğine, onun "Ocaklı" olduğuna, bu işi ve beceriyi ona el veren annesinden aldığına inanılırdı... Bu yüzden herkes ona "Cadıcu" derdi, "Cadıcu Muhsine Teyze"!

Cadıcu Muhsine Teyze'yi hayal meyal görebiliyordum...

İki kolunu sıvadı, anlayamadığım birtakım dualar mırıldanarak bir sandalye çekip masanın başına geçti...

Yakınımda olduğundan onu artık çok net görebiliyordum. Hiç susmadan mırıldanıp durduklarını da rahatça işitebiliyordum...

Kocaman bohçasını özenle açtı ... Bohçasında küçük kutuların, kâğıtların, şişelerin içine konulmuş bir dolu nesne vardı ... Bunlardan sırayla, azar azar, tutam tutam alarak pirinç havanelinin içine attı ... Her seferinde havanın içine neler attığını mırıldanıyordu:

— Üçler, beşler, yediler, kırklar, yedi düveldeki evliyaların yüzü suyu hürmetine... Bir tutam kuru papatya!.. 41 okunmuş arpa tanesi!.. Serçe parmağının beşte biri uzunluğunda akasya çiçeği dalı!.. Bir tutam kına!.. İki damla yatak limonu!.. Bir kahve kaşığı okunmuş deve yoğurdu!..

Muhsine Teyze, “Cadıcı Muhsine Teyze” bütün saydıklarını özenle havanelinin içine bıraktıktan sonra “Tamam!” dedi ve anlayamadığım bir duayı okuyup “Tu tu tu!” diyerek sağını solunu üfleyip havandakileri havanelinin tokmağı ile beş on dakika dövüp durdu ... Bunu yaparken de sürekli, gene anlayamadığım dualar mırıldanıyordu ...

Sonunda havanda dövdüklerinin üzerine bir fincan kadar sızma zeytinyağı döküp havanı tahta bir çubukla karıştırarak bir bulamaç elde etti ... Ardından, ayakucuma geçip yorganı açtı, havanelindeki bulamacı iki ayağımın tabanlarına ova ova sürdü ve iki ayağımı da sargı beziyle özenle sarıp sarmaladı ...

Kendime inanamıyordum ... İnanamıyordum çünkü o denli ter içinde olmama, ateşimin yüksekliğine, güçten dermandan kesilmiş durumuma rağmen, özellikle Cadıcı Muhsine Teyze hazırladığı bulamacı ayaklarımın tabanlarına sürüp ovalarken öylesine bir gıdıklandım ki, kendimi tutmasam, kıkır kıkır gülecektim ... Ne yalan söyleyeyim, kıkır kıkır gülebilmeyi çok, ama çok istedim, ama yapamadım ... Bir ara gözüm hâlâ kanepede birer heykel gibi oturan Cadı Kadın’la Gulyabani’ye ilişti ... İkisi de şaşkın şaşkın Cadıcı Muhsine Teyze’yi acaba ne yapıyor diye izliyor, izledikçe şaşkınlıkları artıyor ve sık sık birbirlerine “Allahallah!...Allahallah!... Şu işe bak!.. Şu işe bak!..” dercesine bakıp bakıp duruyorlardı ...

Cadıcı Muhsine Hanım, iki ayağımın tabanına da hazırladığı bulamacı sürüp ayaklarımı sarıp sarmaladıktan sonra havanelini ve masanın üzerine yaydığı öteyi beriyi bohçasına özenle yerleştirip, bohçasını kapayıp düğümledi. Bir bezle masayı adamakıllı silip temizledi. Dualar ede ede, odanın içinde dolaşa dolaşa etrafımı sık sık “tu tu tu” diye üfledi ... Her nedense karşımdaki kanepede birbirlerine iyice sokularak onun hareketlerini endişeyle izleyen Cadı Kadın’la Gulyabani’yi hiç görmedi ... Dualarını tamamlar tamamlamaz, iki elini havaya kaldırıp beş altı kere yüksek sesle “Elemtere fiş, kem gözlere şiş!.. Şiş şiş şiş, elemtere fiş!.. Kem gözlere şiş!.. Kaçsın gitsin cadı, yok olsun büyü, bitsin bu iş!..” diye bağırdı ...

Cadı Kadın ve Gulyabani, dehşet içinde onu izlerken ağır adımlarla masaya yanaştı... Önlüğün cebinden yaklaşık bir karış uzunluğunda bir yılan gömleği parçası çıkardı ve onu götürüp buruş buruş ederek masanın ortasındaki derin bir porselen tabağa koydu... Ardından bu kez yine önlüğünün cebinden yağlı kâğıtlara sarılmış soğan kabukları, sarımsak kabukları ve üzerlik tohumundan birer tutam alarak ufalaya ufalaya derin tabaktaki yılan gömleği parçasının üstüne serpti... Bir kibritle tabaktakileri yaktı... Derin porselen tabaktan odanın tavanına doğru dumanlar tütüp, yavaş yavaş odada dağılırken başladı gene yüksek sesle söylenmeye:

— Yetmiş iki pîrin aşkına, üç evliyanın, yedi yatırın, on iki dedenin aşkına!.. Mezardaki mezara, nazardaki nazara, pazardaki pazara, çizerdeki çizere, gezerdeki gezere, yazardaki yazara!.. Hazretler, ağalar, efendiler, beyler, paşalar aşkına!.. Gelin kız kına yaksın oynasın, cinler, periler, cadılar nişan taksın oynasın, kurşunu olmayan tüfekte tavşan avlasın, kubbesiz hamamlarda hörgüçsüz develer dolaşsın, kapansız tüm kenafir gözler, yerin yedi kat dibine girsin, ecinniler, cadılar, periler, elemtere fiş, kem gözlere şiş, hoş köpek, kışt nazar, kışt nazar, kaç git nazar!..

Odayı doğrusu hayli hoş bir tütsü kokusu sarıp sarmalayıp kapladı... Cadıcı Muhsine Teyze, sık sık bana da bakıyor, arada bir avuçlarını gökyüzüne doğru açıp yarı içinden, yarı mırıldanarak, yaşamımda ilk kez duyduğum, tüm çabama rağmen anlamını çıkartamadığım dualar edip durdu...

Derken, Cadıcı Muhsine Teyze ansızın odamın kapısını açıp usulca dışarı çıktı...

Gözlerimi hemen korku ve merakla Cadı Kadın'la Gulyabani'nin oturdukları kanepeye doğru çevirdim... Çevirince de dondum kaldım!.. İkisi de birden çok, ama çok tuhaf göründüler bana... Örneğin ikisinin de elleri, kolları dirseklerine dek eriyip yok olmuştu!.. Ayakları da dizlerine kadar!..

İkisi de bana balmumundan yapılmış birer heykel gibi geldiler!..

İkisi de hiç kımıldanmadan donuk donuk, anlamsız anlamsız bana bakıp duruyorlardı...

Biraz daha dikkat edince erimelerinin ağır ağır da olsa sürdüğünü fark ettim... İkisinin de...

Hayretle onlara bakıyordum...

Durmaksızın, ağır ağır, yavaş yavaş eriyorlardı!..

Dirseklerinden omuzlarına doğru...

Dizlerinden kasıklarına doğru...

Sürekli eriyorlardı...

Bana baka baka eriyorlardı...

Ağır ağır ve sürekli...

Demeye kalmadan saçları, yüzleri, bedenleri, her bir yanları eridikçe eridi, eridi, eridi...

Öyle bir an geldi ki ikisi birden, Cadı Kadın da, Gulyabani de yok olup gittiler!..

İşin tuhaf yanı onlardan geriye hiçbir iz, atık kalmayıydı... Yok olmuşlardı, yitip gitmişlerdi...

İlk kez rahat rahat, derin derin nefes alıp vermeye başladım...

İlk kez içimde, içimin içinde bir serinlik, bir ılıkılık duygusu uyandı...

Yine yastığımı sırtıma dayadım, yatağımda doğruldum; dilimle çatlamış dudaklarımı yalayıp ıslattım; masadan içi yarısına kadar dolu bardağı alıp üç dört yudum su içtim... Pencereden içeri sızan gün ışığına bakıp gülümsedim, gece lambasının hâlâ yandığını fark edince gülümsemem daha da arttı; hafif hafif öksürür gibi yapıp boğazımı temizledim... Cadıca Muhsine Teyze'nin ayaklarına sardığı sargıları çözüp attım...

Elimi alnıma götürdüm... Neredeyse kupkuru olmuş sirkeli mendili alnımdan alıp masaya bıraktım... Ateşim, hemen anlaşılır ölçüde hayli düşmüştü...

Aklım Cadı Kadın'la Gulyabani'ye gitti... Kendi kendime içerledim, kızdım, öfkelenim; "Deli misin be oğlum?.. Nerden çıkardın bunları?.. Zırvalayıp, saçmalayıp durma!.." diye düşündüm...

Bir parça zoraki de olsa gülümsedim galiba... Ama, gülümsemem çok kısa sürdü, yüzüm asılıverdi... Beynimin içinde sanki iki kişi vardı ve bunlar sürekli tartışıp duruyorlardı:

— Cadı Kadın, Gulyabani ya dönerlerse?

— Ne dönmesi?.. Onlar eriyip eriyip yok olmadılar mı?

— Nerden biliyorsun yok olduklarını?.. Ya hayalse gördüklerin ya da gördüğünü sandıkların?.. Pat diye kapı açılır, ikisi birden içeri girerlerse?

Bakışlarımı ister istemez kapıya çevirdim...

Korkudan yüreğim ağzıma geldi, nefesim kesiliyor sandım... Kapının kolu ağır ağır aşağı doğru indi ve ürkütücü bir gıcirtıyla açılan kapıdan içeri biri girdi... İçeri girenin karım olduğunu ancak iki üç saniye sonra anladım...

Beni, yatağında doğrulmuş, endişeyle kendisine bakarken görünce:

— Ay, dedi, ne oldu ayol?

Bana doğru gelirken elindeki temiz iç çamaşırlarımı ve yeni pijamamı gösterdi:

— Şunları giydireyim sana ... Üstündekiler terden vıcık vıcık oldu!

Karım, çamaşırlarımı giydirmeden önce elini alınma koyarak ateşime baktı... O bir şey demeden ben:

— Düştü, düştü! dedim.

— Hı hı! diye beni onayladı.

Aklıma geldi hemen ve karıma:

— Muhsine Teyze, dedim, şu tütsüyü, masada ince ince tütüp duran şu tütsüyü yakmıştı ... Ne olur, şunu kaldırıver!.. Odada duman çok yoğunlaştı... Şunları giyeyim, pencereyi de açıp içeriyi de biraz havalandırırız!

Karım, “Olur!” anlamına başını salladı ...

Yeni iç çamaşırlarımı giyindim ...

Odanın penceresi açıldı, tütsü söndürüldü, içeri temiz hava doluverdi ...

Terlemem durdu ...

Ateşim biraz daha indi ...

Kendime olan güvenim biraz daha arttı ...

Bir rahatladım, bir rahatladım ...

Yatağa girip yastığı sırtıma dayadım ...

Karımın getirdiği doktorun yeni ilaçlarını içtim ...

Ardından taze portakal suyunu da içtim ...

Portakal suyu bana ilaçlardan daha ilaç gibi geldi... Aman bir hoşuma gitti, bir hoşuma gitti ki, yani ne desem, işte o kadar olur...

Gözüm kanepeden yana kaydı ...

Bomboştu kanepede... Hani o Cadı Kadın’la Gulyabani’nin yan yana oturdukları kanepede...

“Boş ver Cadı Kadın’ı, boş ver Gulyabani’yi!” diye kendi kendime hafifçe mırıldandım... Mırıldandım ama gerçeği söylemem gerekirse ikisi de aklımdan kolay kolay çıkmıyorlardı ...

Cadı Kadın!..

Gulyabani!..

Kapı açıldı ...

Elinde iki kitapla yine karım girdi içeri ...

— Bak, dedi, sana iki kitap getirdim okuman için... Okursun, vakit geçirirsin, canın sıkılmaz ...

— İyi ettin, dedim, ne kitapları?

— Roman ... İkisi de roman ... İkisinin de ilginç bir yanı var?

— Nasıl ilginç?

Karım gülümsedi, yatağımın kenarına ilişirken:

— Şu anda hangi yıldayız? diye sordu ...

— 2012 ...

— Evet ... Bu kitapların ikisinin de ilk basımları 1912'de yapılmış!.. Yani, dalya!.. İkisi de yüz yaşında bu kitapların!.. Al bak!..

Kitapları merakla aldım ...

Hemen kapaklarına baktım ...

Birincisinde şunlar yazılıydı ...

Cadı ... Hüseyin Rahmi Gürpınar!..

İkincisinin yazarı da Hüseyin Rahmi Gürpınar'dı ve adı şuydu:

Gulyabani!..